

“Hi ha cristians amb cara de pomes agres”

Dv, 10/05/2013 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la Casa de Santa Marta 10 de maig de 2013

“El cristià és un home i una dona de joia. Ens ho ensenya Jesús, ens ho ensenya l'Església, en aquest temps de manera especial. Què és aquesta joia? És passar-s'ho bé? No, no és el mateix. La diversió és bona, eh? És bo passar-s'ho bé. Però la joia és més que això, és una altra cosa. És una cosa que no ve per motius conjunturals, per motius del moment: és una cosa més profunda. És un do. La diversió, si volem viure-la en tot moment, al final es transforma en lleugeresa, en superficialitat, i ens porta també a aquell estat de falta de saviesa cristiana, ens fa una mica ximplets, ingenus, oi? Tot és passar-s'ho bé... Doncs no. La joia és una altra cosa. La joia és un do del Senyor. Ens omple des de dins. És com una unció de l'Esperit. I aquesta joia rau en la seguretat que Jesús és amb nosaltres i amb el Pare”.

Però aquesta joia, es demana el papa, podem “embotellar-la una mica per tenir-la sempre amb nosaltres?” I respon que no. “No, perquè si volem tenir aquesta joia només per a nosaltres, acabem posant-nos malalts i el nostre cor es fa malbé, i el nostre rostre ja no transmet aquella gran alegria, sinó una nostàlgia, una melancolia, que no és sana. A vegades hi ha cristians melancòlics amb més cara de pomes agres que de persones joioses que tenen una vida maca. La joia no es pot aturar: ha d'anar andavant. La joia és una virtut pelegrina. És un do que camina, que va pel camí de la vida, camina amb Jesús. Predicar, anunciar Jesús, la joia... allarga el camí i eixampla el camí. És precisament una virtut de les grans persones, dels qui es troben per sobre de les poqueses, per sobre d'aquestes petites humanes, dels qui no es deixen implicar en les petites coses internes de la comunitat, de l'Església: miren sempre a l'horitzó”.

“El cristià canta amb la joia, i camina, i porta aquesta joia”.

“És el do que ens porta a la virtut de la magnanimitat. El cristià és magnànim, no pusillànim: és magnànim. I justament la magnanimitat és la virtut de l'alè, és la virtut d'anar sempre endavant, però amb aquell esperit ple de l'Esperit Sant. És una gràcia que hem de demanar al Senyor, la joia. En aquests dies de manera especial, perquè l'Església es convida, l'Església ens convida, a demanar joia i també desig: allò que porta endavant la vida del cristià és el desig. Com més gran sigui el teu desig, més gran serà la joia. El cristià és un home, és una dona de desig: desitgem cada cop més en el camí de la vida. Demanem al Senyor aquesta gràcia, aquest do de l'Esperit: la joia cristiana. Llunyana de la tristesa, llunyana de la simple diversió... és una altra cosa. És una gràcia que cal demanar”.